

מריקה ברוקניידול, אבל אבא שלי לא הסכים..."

עושה לולא מיא. היא היתה לי כמו אם בשבועיים שגרתי, ישנתי ואכלתי אצלה.

★ ★ ★

עמודייתיה בשבועיים

היה חורף ואמא היתה עסוקה בבית-המלאכה. הוחלט שאבא ילווה אותי. כשיבאנו החלו להכין אותנו לשדור. הופענו בתכנית הכללית, אך היו גם הופעות סולו. במיאמי למשל הופעתי בשלוש תחנות סל-ביוזה שונות בשעות הבוקר, ובערב הייתי מופיעה עם כל הלהקה.

נפגשתי עם המון אנשים שהיכרתי אותם רק מתמונות או מהקולנוע. בלוס אנג'לס פגשתי לפני ההופעה את שחקן הקולנוע אוי פיישר. הוא שוחח אתי ואמר שחבל שאני לא יותר מבוגרת. הוא יעץ לי להיזהר מן הבחורים כאשר אנדל. אחר כך היינו אורחיו של השחקן המצחיק וההיגייני דני קיי.

היינו וראינו כל כך הרבה מקומות ואני שים שהיום אני כבר לא זוכרת כלום. אני בטוחה שלא פחות מאתנו נהנו גם היהודים בארצות-הברית. כאשר סימנו את הופעת הבכורה שלנו בתחנת 'הטלוויזיה', ויצאנו כדי ללכת אל בית-המלון, ציפו לנו בחוף המון אנשים, שבאו עם עשרות מכונות מפוארות. הם ערכו עלינו ממש התנפלות וחטפו את הישראלים הנדהמים כדי לארח אותם.

בטקס חשבנו שהמסע הגיע לסיום טראגי מאד. כשרק הגענו לשדה התעופה, נערכה עלינו התנפלות קבוצת קאובויים רכובים על סוסים. תוך יריות באויר ופנטזיה עצור מה, תפסו אותי ואת המנחה שלנו עוריה רפפורט, והובילו אותנו בדירה למרכז העיר. שם נחדדנו למראה שני עמודייתיה, שלפי כל הסימנים ציפו לנו. אבל עוד לא הספקנו לפתוח את הפה כדי להסביר שקר תה טעות איומה, הופיע פרש נוסף על סוס לבן כשבידו מגילת-חנינה. התברר לנו שזה מנהג עתיק, שכל אורח מכובד חייב בו.

★ ★ ★

לא נערת גומי

במשך כל המסע קיבלתי הצעות רבות להישאר בארצות הברית אצל משפחות יהודיות עשירות, שהבטיחו לדאוג לי כמו לבת. זה עלול היה להיות די נחמד, אבל אבא התנגד בכל תוקף. הוא ידע שאני אחזור לרקוד את הרוקניידול שאני גורא אוהבת. הוא החליט לחזור. בכלל אני לא צריכה לחשוב כמעט. אבא עושה את זה. עכשיו בתכנית קצת לימודים, כי אבא לא מרשה לי להופיע יותר, והכנות להיות שח-קנית קולנוע. זה הדבר שאני רוצה ביותר. אינני רוצה להיות רק נערת-גומי, זה טוב בשביל קרקס ואני לא רוצה להופיע בקרקס. את זה יכולתי לעשות כשמדדנו היה פה, הם הציעו לי להצטרף. שחקן קולנוע זה העניין.

אותם גם לתלמידות המתחילות. עוד באותו ערב העבירה אותי לכתה מתקדמת, ומאז אני לומדת אצלה עד היום בלי כל תשלום. אחרי שנה וחצי הופעתי בדורהמי עם בנות, שכל אחת רקדה לא פחות מארבע שנים. היתה לנו הצלחה מצוינת אף על פי שהיה לנו רק קטע קצר. הייתי אז רק בת 14 וכבר הופעתי כמה פעמים בשבוע בעיר ומחוץ לעיר. אחרי זה הייתי בלהקות של מיא ובאופרה. אבא היה בא לאופרה אחרי כל הצגה ולוקח אותי הביתה. הוא לא הניח לי להיות אפילו רגע בלי השגחה.

★ ★ ★

מברק מאד מוליבאן

ראשונה שגירתה את אד סוליבאן [היתה אמא. היא קראה בעתון על התחרות, ואמרה לאבא שכדאי לרשום גם אותי. אבא ביטל את הכל, אבל אמא התעקשה ואבא, שהוא בעל טוב, שמע בקולה וכתב. כשקיבלתי את התשובה והתאריך למבחן ב' בית ציוני אמריקה, היה ברור לי שאצטרך לרקוד שם. אבל אבא החליט פתאום להתקוף בשתי חזיתות. היה עלי לרקוד וגם לנגן בכינור.

למבחן הראשון באו כ-200 אנשים. אתי רצו ללכת כולם, האחיות, ההורים והסבתא. אבל אבא חשש שהבחונים יבהלו וזה ישפיע על שיקול דעתם ולכן נשארו האחיות והסבתא בבית ורק ההורים באו אתי. כאשר קראה המזכירה בשמי התבלבלתי ולא ידעתי לאן לפנות. היא הדריכה אותי ונכנסתי. ניגנתי משהו, רקדתי חלס של ברהמס ועשיתי כמה תרגילי אקרובטיקה. אמרו לי שידעו לי את התוצאות.

ההודעה המיוחלת באה שבוע אחרי המבחן. שוב תקף אותי אותו פחד, כמו בפעם הראשונה. הפעם לא ניגנתי והסתפקתי באקרובטיקה. סוליבאן נראה מרוצה ופעם גם קם ממקומו כדי לראות יותר טוב.

למחרת הודיעו בעתונים על אלה שנבחרו סופית, שמי לא הוזכר בשום מקום והש' למתי עם הכשלוין. מה שהרגיו אותי יותר מהכל היו החברות הקנאיות שלי, שלא פס' קו מלהציק לי, ושמחו מאד שלא הצלחתי. החלטתי לשכוח הכל ולהתחיל ללמוד קצת ברצינות. באותו זמן לא ידעתי אפילו ריקוד סולו אחד.

שבועיים אחרי המבחן, כשחזרתי יום אחד מבית הספר, זינקה עלי אחותי, חיבקה וניש' קה אותי בהתלהבות. כולם הסבירו לי בבת אחת שסוליבאן שלח מברק מחוץ-לארץ, וד' רש שיצרפו גם אותי למשלחת. רצתי מיד אל מיא. לא ידעתי מה אעשה ומה ארקוד. מיא לא התאשה, היא לקחה אותי אליה הביתה ובמשך שבועיים לימדה אותי שלושה ריקודי סולו. אינני יודעת פשוט מה הייתי

והבת הנריק פסקלסקי (ראשון משמאל) ובתו מרים (למטה מימין) במסיבה חגיגית עם הכנר איזק שטרן (במרכז) שנערכה לשיירת כוכבי ישראל. שני משמאל הוא עזריה מנחה תכנית השיירה. למרות הצלחתה הגדולה בסיור — חזרה מרים ארצה, מתעתדת להמשיך ללמוד.

מולה בביתה, ששימש בעבר את הפקידות התורכית ביפו, מבלה מרים את מרבית שעות היום אחרי שובה מבית-הספר. לחבריו וחברות אין לה כמעט זמן. ידידה הטוב עבורו יש לה הוא הכלב גוזו השיער שהביאה עמה מארצות-הברית. שני חזרים בדירה הם חזרי האימונים שלה.